

ἐπανερχεται νά τήν νυμφευθῇ, ἀλλ' αἱ κακολογίαι τοῦ κόσμου ἐπιδρῶσιν εἰς τήν ψυχὴν του. Τρομεραὶ ἀμφιβολίαι γεννῶνται, καὶ ὁ Δουδοβίκος γίνεται ἀληθὴς βασανιστὴς τῆς ἀθώας μνηστῆς του. Ὁ ἔρως ἀποθνήσκει εἰς τὴν καρδίαν του καὶ ἀσπείρει, ἐνῶ ἡ μάρτυς Μαρία παραλαμβάνουσα τὴν μικρὰν τῆς φεύγει μακρὰν, ἀναζητοῦσα εἰς ξένην γῆν παρηγορίαν.

— Εἰς τὸ Παρίσι παίζεται μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν ἡ κομεντί τοῦ Ἰταλοῦ συγγραφέως Λούτσιο ντ' Ἀμπρα «τὰ Σύνορα». Ὁ Λούτσιο ντ' Ἀμπρα φαίνεται ὅτι θὰ γίνῃ τῆς μόδας εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπως καὶ ὁ Νικοντέμι, τοῦ ὁποίου ἐξακολουθοῦν οἱ θριάμβοι.

— Εἰς τὸ θέατρον τῆς Ρώμης «Ἀργεντίνα» σημειοῦνται μεγάλην ἐπιτυχίαν ὁ «Ἀετός», δρᾶμα τοῦ Οὔγου Φαλένα.

— Τὰ «Σατυρικά Δράματα» τοῦ Ἑκτοροῦ Ρομανιόλι, γραφέντα κατ' ἐλευθέραν διασκευὴν καὶ μίμησιν τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν δραμάτων, θὰ παιχθοῦν εἰς τὸ ἴδιον θέατρον.

— Ἀναμένεται μ' ἐνδιαφέρον μία νέα κωμωδία «Αἱ εὐθυμοὶ γυναῖκες τοῦ Οὐίνδσορ».

— Ὁ Λούτσιο ντ' Ἀμπρα ἀνέλαβε νὰ ἐκτελέσῃ χρὴεῖ εἰσηγητοῦ προκειμένου νὰ βραβευθῇ καὶ παρασταθῇ τὸ καλλίτερον θεατρικὸν ἔργον ἐκ τῶν ὑποβληθέντων εἰς τὸν ἐτήσιον διαγωνισμὸν τῆς Ἑταιρείας τῶν Ἰταλῶν Δραματικῶν Συγγραφέων.

— Παίζεται πολὺ τελευταίως εἰς τὰ Γαλλικὰ καὶ τὰ Ἰταλικὰ θεάτρα ἡ «Ἐχθρὰ» τοῦ Δαρείου Νικοντέμι.

— Ὁ «Ρομαντισμός», τὸ πολύκροτον δρᾶμα τοῦ Ροβέρτου, ἀνέζησεν ἡμέρας παλαιᾶς δόξης εἰς τὸ Ρωμαϊκὸν θέατρον Κουίρινο.

— Ἀπὸ τὰς ὑπερέττας τὴν μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν

σημειώνει εἰς τὴν Ρώμην «Τὸ κορίτσι τῆς Ταβέρνας» μὲ μουσικὴν τοῦ Ἑρρίκου Φλωριάν.

— Οἱ θίασοι τῆς Γαλλικῆς Ὁπερας καὶ τῆς Ὁπερὰ Κωμικ θὰ μεταβοῦν εἰς τὸ Μιλάνον δι' ὀλίγας παραστάσεις.

Θεατρικαὶ εἰδήσεις

Τὸ Βασιλικὸν Θέατρον παρεχωρήθη εἰς τὴν δεσ. Κοκοπούλη, ἥτις καὶ ἤρξατο παριστάνουσα τὰ καλλί, τερα ἔργα τοῦ δραματολογίου της. Αἱ παραστάσεις θὰ ἐξακολουθήσουν μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου. Κατόπιν θὰ δώσῃ παραστάσεις εἰς τὸ θέατρον της, τὸ ἥδη ἐπισκευαζόμενον εἰς χειμερινόν.

— Εἰς τὸ Δημοτικὸν δίδει παραστάσεις ὁ θίασος Κονταράτου. Τὸ «Ξυφίρ Φαλέρ» κατέχει σταθερῶς τὸ πρόγραμμα.

— Ὁ θίασος Νίκα Φύρστ παίζει εἰς Τρίγκαλα, ἡ κ. Ρούσον εἰς Καλάμας, οἱ κ. κ. Ροζάν καὶ Βεάκης εἰς Χαλκίδα, ὁ κ. Πιέσσας εἰς Κόρινθον.

— Εἰς τὸ θέατρον «Διονύσια» ἤρχισε παραστάσεις ἡ ὑπερέττα Λεπενιώτου.

— Εἰς τὸ Κεντρικὸν θέατρον ὑπὸ πρῶχειρου θιάσου παρεστάθη νέα ἐπιθεώρησις τοῦ κ. Βώττι «Ἐξω Φρενῶν». Εἶνε ἡ ἐμποδισθεῖσα νὰ παιχθῇ εἰς τὰ «Διονύσια», φέρουσα τότε τὸν τίτλον «Καρνέ». Ἐπαναλαμβάνονται γνωστὰ σκηναὶ αἱ καλλίτεραι εἶνε ἡ τῶν πεζοναυτῶν μας, τὰ «Ἀναθεματιστήρια», ἡ σάτυρα τοῦ ἀποκλεισμοῦ, ἡ σκηνὴ τῶν Εὐζώνων καὶ ἡ τοῦ θριάμβου τοῦ Βασιλέως. Στίχοι τινὲς ἐν τούτοις πολὺ ἐλευθέρῳ ἔπρεπε νὰ ἀποκοποῦν.

Οἱ ἡθοποιοὶ ἐστήριζαν πολὺ τὸ ἔργον. Ἰδιαιτάτα δὲ ὁ κ. Χ. Νέζερ καὶ ἡ κ. Β. Παντοπούλου.

ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ

Εἰς τὸν παράδεισον τοῦ γάμου εὐδοκιμοῦν περισσότερον τὰ μῆλα τῆς ἑριδος.

Διευθυντὴς φυλακῶν.— Λοιπὸν τώρα ἀπολύσαι. Ἐλπίζω, ὅτι δὲν θὰ ξαναέρθῃς πλέον.

— Ἐγὼ βέβαια δὲν θ' ἀρθῶ—ἀλλὰ θὰ μὲ φέρουν!

Ὁ χρόνος εἶνε χρῆμα· αὐτὸ τὸ παρατηροῦμεν ἂν πάρωμε ἀμᾶξι μὲ τὴν ὥραν.

Ἀν μιά γυναῖκα σοῦ γυρίσῃ τῆς πλάτες, δίχως ἄλλο θὰ ἔχῃ ὁμορφον τράχηλον.

— Δεσποινίς, σὰς εἶδα πολλὰς φορὰς ἕως τώρα.

— Καὶ ποῦ μὲ εἶδατε;

— Εἰς τὸ ὄνειρό μου.

— Τότε θὰ ἴδατε καὶ τὴ μαμὰ μου, διότι ποτὲ δὲν βγαίνω χωρὶς αὐτήν.

Ὁ χωροφύλαξ (πηγαίνων περίπατον μὲ τὴν σύζυγόν του, ἐκτάκτως μουρμούραν).— Γέλασε λοιπὸν κοιμάτι ἐπὶ τέλους, γυναῖκα! Δυὸ φορὰς τώρα εἰς τὸν δρόμον μ' ἐρώτησαν ἂν σὲ συνέλαβα.

Δίλημμα.

— Προτίτερα ὁ δάσκαλός μου τοῦ πιάνου μοῦ ἔλεγεν ὅτι θὰ ἔκανα καλλίτερα νὰ μαγειρεύω! Τώρα ποῦ παντρεύτηκα, ὅταν θέλω νὰ μαγειρέψω, μοῦ λέγει ὁ ἄνδρας μου, πρέπει καλλίτερα νὰ παίζω πιάνο.

Φίλος (πρὸς νεαρὸν ἱατρόν).— Ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνω γιατί δὲν παίρνεις αὐτὴν τὴν νεαρὰν κυρία, ἀφοῦ τὴν ἀγαπᾷς τόσο;

Νεαρὸς ἱατρός.— Ἀχ, Θεέ μου! εἶνε ἡ μόνη μου πελάτις.

Ὁ γαμπρός.— Ἀγαπητὴ μου πεθερά, γιὰ δῶρο τῶν γενεθλίων σας σὰς ἔκανα συνδρομητρίαν εἰς τὸ τηλέφωνον· ἐπομένως δὲν ἔχετε νὰ κάνετε τὸν κόπον νὰ ἔρχεσθε νὰ μιλήτε μὲ τὴν κόρην σας.

Ἡ διδασκάλισσα ἀναπτύσσει εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον τὰ τοῦ ἐνδύματος τοῦ ἀνθρώπου. Ἀριθμεῖ τὰ ἐνδύματα διὰ τὸν λαμόν, τὸ σῶμα, τὸ κεφάλι.

— Τώρα νὰ μοῦ πῇ κάποιος ἕνα ἔνδυμα διὰ τὰ χέρια Ὁ μικρὸς Τοτὸς εἰς τὸ βάθος τῶν θρανίων ὑψώνει τὸ χέρι καὶ φωνάζει χαρούμενος διὰ τὰς γνώσεις του:

— Ἡ τσέπες τοῦ πανταλονιοῦ!